

Det skall gärna och ärligt erkännas, att vi i går kväl anlände till ABF:s tredje diskussionskväll utan att hysa alltför stora förhoppningar om en givande sammankomst. Frågan om slalombacken föreföll oss utagerad i och med stadsfullmäktigebeslutet om projektets oeftergivliga förverkligande. Det visade sig emellertid, att en så övervägande del av mötesdeltagarna var emot beslutet och tydligen alltfört beredda att kämpa för dess upphävande, att man måste fråga sig, om de sammankomna representerade ett tvärsnitt av stadsopinionen eller om motståndarna — kanske helt naturligt — till större antal lockats dit än anhängarna. Saken är omöjlig att bedöma, men skulle det förra vara med sanningen överensstämmande, torde stadens "tyranner" komma att få finna sig i att under planernas utförande se större delen av den väljarkår, den har under sig, vara en övervägande motståndare. Den omröstning, som företogs vid diskussionen, gav i varje fall klart utslag i den riktningen. Men som sagt — man har nog icke ringa anledning förmoda, att detta berodde på aftnens mer lockande förmåga på motståndarna.

Ämnet upptände till den grad mötet, att all den medelsvenska försagdhet, som annars vid dylika tillfällen brukar vara så vanligt förekommande, alldeles lyste med sin frånvaro — vilket vi aldrig vågat hoppas. Vi har tyvärr inte haft tillfälle besöka de föregående diskussionsaftnarna, men ha dessa karakteriserats av samma frigjordhet och oppositionslusta, har vi gått miste om mycket. De 10 talare, som tyckt sig böra lägga sina ord i vågskålen, uppvisade sådana skiftande åsikter och skiftade så dråpliga hugg, att applåderna ideligen smattrade och inte heller jubeåskorna var frånvarande — ja, den ordfäkting, som herr Magnusson och Gernandt presterade, låg stundtals på ett plan, som var en nästan intellektuell njutning att glida in på. Frågan är dock, om